

ὅταν ὁ κόσμος συστέλλεται στίς
συγγενεῖς του, ἡ μητέρα μου
τὸ βλέπει ὅπως κι ἐγώ.

Γεννήθηκε, μὰ τὴν ὑπομένω
Αὐτὸ τὸ ἄλογο ἦταν μιὰ δυνατὴ δικαιολογία!
'Ἡ ἔνταση τῶν ποδιῶν του! Τὸ ὕψος
τοῦ τεράστιου κορμιοῦ του!

Τώρα λοιπὸν μ' ἀπορία τὸ βράδυ, στὴν
τελευταία μικρὴ εἰσοδο τῆς νύχτας,
ἡ μητέρα μου τὸ φωνάζει κι ἐγὼ
τὸ φωνάζω πατέρα μου.

Μὲ θυμωμένο πρόσωπο, χωρὶς κανένα
δικαίωμα, μὲ ὀρηκτικότητα καὶ
ἄγνοο ὄραμα—καί μ' ἓνα μεγάλο
ἄνεμο πᾶμε καβάλα.

Ὁ τεχνίτης

Ἄν ἦταν τώρα νὰ πῆσουμε
στὰ ἐπιμόνα γόνατά μας
καὶ νὰ βουλιάξουμε σ' ἀνάπαυση, μὲ τὸν
ἐαυτὸ μου βουλιαγμένο στὸν δικό σου, τότε

τί θὰ μᾶς κρατοῦσε
μαζὶ ἄλλο ἀπὸ ἀδιάφορο
δάρος. Πιστεύεις
ἀγάπη, καὶ πόσο;

Μιὰ δικαιολογία

Κάθε κίνηση
εἶναι κοινὴ, ἓνα
μαῦρο σκυλὶ, πού φωνάζει, ἓνας
ἄνθρωπος, πού φωνάζει.

Ὅλα ἴδια, ἄνθρωποι
ἢ πράγματα μεγαλώνουν
καρφωμένα μ' ὅ,τι
τούς συμβαίνει.

Ρίχνω μιὰ πέτρα.
Χτυπάει τὸν τοῖχο,
χτυπάει ἓνα σκυλὶ,
χτυπάει ἓνα παιδί.

Τὰ αἰσθηματικά μου
δνόματα γιὰ χρόνια
καὶ χρόνια πρὶν, ἀπὸ
κάτι πού δὲν ἔγινε.

Ἄν κοιτάξω
στὸν καθρέφτη,
τὸν τοῖχο, ἐγὼ
βλέπω τὸν ἐαυτὸ μου.

Ἄν προσπαθῶ
γιὰ πὺδ καλὰ
καὶ πὺδ καλὰ, ἐγὼ
κάνω τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

Ἄς σὲ χτυπήσω.
Θὰ πονέσει;

Τὸ πρόσωπό σου εἶναι χτυπημένο
ἔτσι κι ἄλλιῶς.

Γιὰ τὸ νέο χρόνο

Ἀπὸ κάτι πού 'ναι μὲς στὰ δέντρα
καὶ κοιτάζει κάτω ἐμένα

ἢ ἄλλιῶς ἓνα ἀνακριβὲς σημάδι
ἀπὸ μιὰ μακρινὴ καὶ φτειαχτὴ τρυφερότητα—

μιὰ γυναῖκα πού μὲ προσπερνάει
καὶ πού δὲ θὰ μὲ μελετήσῃ—

πράγματα πού ἔχω προσπαθήσει νὰ πάρω
γιὰ νὰ φτιάσω μ' αὐτὰ κάτι

ἄς ποῦμε ἓνα παιγνίδι γιὰ τὰ παιδιά μου
καὶ μιὰ ἱστορία πού ἤσυχια νὰ ξεχαστεῖ.

ᾠ Θεὲ μου, στείλε μου ἓνα οἶονό
πού νὰ μπορῶ νὰ θυμᾶμαι πὺδ συχνά.

Διατήρησέ με, βλέπε με,
ἄσε με νὰ κοιτάξω,

Ὅντας ἀδέβαιος, εἶναι μιὰ μοῖρα
νὰ μὴν κάνω τίποτα σωστά.

Νταίηβιντ Γουάγκονερ (1926)

Οἱ ποιητὲς συμφωνοῦν νὰ κάτσουν
ἡσυχοὶ κοντὰ στὸ τέλμα

Κρατοῦν τὴν παλάμη τους πάνω στὸ στόμα
τούς

Κι ἀτενίζουν τὴν ἔκταση τοῦ νεροῦ.

Ὅ,τι μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ ἔχει κιόλας εἰπωθεῖ:
Χτυπήματα φωτὸς σὰν τῶν ποδιῶν τῶν ἐρω-
διῶν στὰ ψαθόχορτα,
Λάσπη ἀποκάτω, βάρτραχοι ξαπλωμένοι ἀκόμη
Λοιπὸν, οἱ ποιητὲς πρέπει νὰ κάτσουν ἡσυχοὶ.
πὺδ βαθιά.

Ὅμως οἱ ἄκρες ἀπ' τὸ στόμα τους μορφαίνουν
πὺδ πέρα ἀπ' τὰ χέρια τους.

Καρφώνουν τοὺς ἀγκῶνες τους λοξὰ μέσα στὸ
βράδυ,

Σκύβουν, κι ἀρχίζουν τὸ ἀρχαῖο κόασμα.

Φίλιπ Λαμάντια (1927)

Εἶμαι ἐγκληματίας

Εἶμαι ἐγκληματίας ὅταν τὸ σῶμα σου εἶναι γυ-
μνὸ πάνω στὸ σύμπαν

Εἶμαι κοντὰ γιὰ νὰ σοῦ κλέψω τὰ σκυλόδοντα
τῆς ἀγάπης σου τὰ ἐγκαταλειμμένα μπρὸς
μου.

Μέσα ἀπ' τίς πυκνὲς πτυχὲς ἐνὸς τροπικοῦ
κρεβατιοῦ

σφαίρες μέσα σὲ δάκρυα πέφτουν γρήγορα
πάνω στίς πληγωμένες σου παλάμες:
μάτια πού ἀναλύνουν δηλητήρια

πάνω σὲ ξεχασμένες διαθήκες γραμμένες ἀπὸ
μένα
σὲ μέρες πού ἔβλεπα τὸ πανομοιότυπὸ σου σ'
ὄνειρο

ἀνοίγω ἕνα ὄστρακο καὶ βρίσκω τὴν καρδιά
σου
πού ξεαναγυρίζει στὴ θύελλα τῶν θυ-
ελλῶν,
τὸ ταίρι τῆς Ἐπιθυμίας
πού λυσομανάει στὴν ἐρημικὴ ἀκτὴ τοῦ κρε-
βατιοῦ μας

Τὸ κρεμασμένο στὸν καθρέφτη μου κορίτσι
κοιτάζει μὲ φρίκη
καθὼς ἀλλάζω τὰ μάτια μου μὲ τὰ δικά σου
Ἀλλὰ πολὺ ἀργά
τραβάω τοῦ ὕπλου τὴ σκανδάλι
καὶ ὁ καθρέφτης θρυμματίζεται

Οἱ εἰκόνες μας πολλαπλασιάζονται καὶ ἡ γῆ γί-
νεται μιὰ σταλίτσα
καθὼς βέλη οἰχνόνται στὰ μάτια μου μὲ τὴν
ἀσγὴ

Ευπνηγμένος

Σαρωμένοι ἀπ' τὰ σύννεφα
Βρισκόμαστε ἀνάμεσα σὲ κήπους κάτω ἀπ' τὴ
θάλασσα.
Φλογερὰ ὄσπρα παράθυρα
Ἀπ' ὅπου ἀηδόνια καμαρώνουν στὸν ἥλιο.

Ἔχουμε ἔρθει ἀπὸ τίς πόλεις τῆς πεδιάδας
Ἦ ἀπ' τοῦ φεγγαριοῦ τὴ λήμνη τῶν δαιμόνων;

Ὀλόκληρο τὸ σῶμα μας εἶναι φτερούγα,
Κόρη τῶν μισοῖδωτων κόσμων
Μαζί πετάμε σὲ βράχους σάρκας
Κάτω ἀπ' τοὺς ἥσκιους τῶν ἀρχαίων ἐραστῶν.

Δὲν ὑπάρχει κανόνας ἐδῶ,
Οὔτε ἐποχές οὔτε ἀθλιότητα.
Ἦ τὰρχουν μόνο οἱ ἐπιθυμίες μας
Φανερωμένες στὴν ὁμίχλη.
Ἔδῳ φαντάσματα ξεαναγεννιοῦνται κάθε
στιγμὴ
Στ' ἀραχνένια δίχτυα τοῦ προσώπου σου.

Τὰ μαλλιά σου εἶναι μπλεγμένα μὲ μικρὰ
παιδιά
Ποὺ γελοῦν στὸ φεγγαρόφωτο
Πεταλούδες ἔχουν ἔρθει ν' ἀναπαυθοῦν πάνω
στὰ χεῖλῃ σου
Ποὺ τὰ λόγια τους ντύνουν τὰ χορεύοντα ἀ-
στέρια
Ποὺ πέφτουν ἐλαφρὰ στὴ γῆ

Ἔχεις γίνει τόσο μνημειακὴ,
Κι ἐγὼ τόσο νύσταγμένος.
Νερὸ κυλάει ὥς τὰ καθαρά σου στήθη.
Σ' ἕνα λεπτὸ θά γίνεις σκιά
Κι ἐγὼ φλόγα στὸν ὕπνο.

Θ' ἀνταμωθοῦμε,
Διάδρομοι θ' ἀνοίξουν
Ἦ βροχὴ θά ῥθῇ μέσα,
Ἦ ξεστῆ δαγκωματιά τῶν σκυλιῶν θά εἶναι
πάνω μας.

Καὶ γλιστρώντας μ' ἕνα θαυμάσιο ἄγγιγμα
Ὅλων τῶν φεγγαριῶν τοῦ διαστήματος,
θὰ εἴμαστε οἱ ἐραστές,

Ποὺ μοιράζουν τὸ αἷμα τους
Στὰ μυστικὰ περάσματα τῆς καρδιάς.

Γκάλογουαίη Κίννελ (1927)

Ποιήματα τῆς νύχτας

1

Ἀγγίζω τὸ πρόσωπό σου,
Κινῶ τὸ χέρι μου σὲ
Κλίσεις, πλαγιές, βόλους ὄρασης,
Βλεφαρίδες μόλις ἱκανές ν' ἀγγιχτοῦν,
Χεῖλῃ πού ὑποχωροῦν τόσο εὐκολα,
Ποὺ εἶναι τάραγμα γὰ νιώθω ἀποκάτω
Τὸ σκληρὸ μορφασμὸ τῶν ὁσῶν.

Σκεπασμένα λίγο, μόλις τυλιγμένα,
Ζύγωμα, ἄνω γνάθος, κωνοειδές.

2

Βάζω τὸ χέρι μου
Στὸ πλευρὸ τοῦ προσώπου σου,
Ἀκουμπᾶς τὸ κεφάλι σου λίγο
Μέσα στὸ χέρι μου—κι ἔτσι,
Ξέρω πὼς εἶσαι ἕνας μυξὸς
Βυθισμένος σὲ χειμέρια νάρκη
Ἕνα μοναχικὸ, ξαλισμένο δάρος
Κλεισμένο στὸ φυσικὸ μυστήριό.

3

Ἕνα ὅσπὸ τῆς παρεῖας,
Ἕνα καμπύλο κομμάτι φρυδιοῦ,
Μιὰ χλωμὴ βλεφαρίδα
Πλέουν στὸ σκοτάδι,
Καὶ τώρα ξεχωρίζω
Ἕνα μάτι, σκοτεινὸ,
Ἐλιγμένο μὲ ἀπόμακρα, ἀνεξήγητα φῶτα.

4

Μόλις ἀγγίζοντας, κρατᾶω
Αὐτὸ πού μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω μόνο
Σὰν μερικὲς βαθύτατες ἀναμνήσεις μέσα στὰ
μυρᾶτσα μου,
Ὅχι, δικές μου, μὰ σὰν ἡ ζωὴ μέσα μου
Ἀργὰ νὰ θυμᾶται τι εἶναι.

Εἶσαι τώρα ἐδῶ ξαπλωμένη στὴ φυσιολογικό-
τητά σου,
Αὐτὸς ὁ ὥραϊος βαθμὸς τῆς πραγματικότητας.

5

Καὶ τώρα ἡ μέρα, σχεδία πού σκορπάει, ἔρ-
χεται.